

Předmluva

Leonard Ravenhill, můj velmi zbožný přítel, mi dal knihu *Křesťan v plné zbroji* s vážně míněnými slovy: „Tato kniha způsobí revoluci ve tvém životě. Mě samotného nesmírně ovlivnila. Jsem přesvědčen, že jsi připraven vyslechnout si její poselství.“

Nejprve jsem knihu odložil. Byla příliš dlouhá, příliš obsažná a psaná v angličtině ze 17. století. Ze zvědavosti jsem však prolistoval prvních dvacet pět stránek. To stačilo, abych padl na kolena. Zbožný puritán Gurnall se dotkl něčeho v hloubi mého srdce. Jeho slova mě zkoumala, spalovala, probodávala tak, že přímo otrásla mým vnitřním člověkem. S velkým západem jsem nakonec zhlhl celou knihu.

Okamžitě jsem si objednal další výtisky, abych je dal svým přátelům ve službě. Myslil jsem si, že budou z knihy stejně nadšení jako já. Brzy jsem však zjistil, že jen pár kazatelů si chce nebo může udělat čas, aby se z 1200 stránek pokusilo vytěžit ukryté zlato. Další si stěžovali, že nerozumí Gurnallově puritánskému jazyku.

Protože jsou kniha a její poselství tak důležité, na modlitbách jsme se rozhodli vyhledat ten nejlepší redakční tým, abychom vydali její zkrácenou verzi v moderní angličtině. Z výsledků jsme byli naprosto nadšení. Náš vydavatel dokázal zachovat obsah Gurnallova poselství i jeho nejlepší ilustrace.

Jsmo přesvědčeni, že *Křesťan v plné zbroji* je natolik důležitá kniha, že má být vydána ve zkrácené, moderní verzi pro širší publikum.

Jsmo rádi, že vydavatelství Banner of Truth Trust souhlasilo s naším úsudkem a rozhodlo se vydat redigovaný rukopis ve třísvazkové brožované verzi.

Koordinátorkou projektu byla Ruthann Garlocková; asistovaly jí Kay Kingová, Karen Sloanová a Candy Coanová. Na projektu pracovaly s láskou víc než rok. Jsmo jim za jejich oddanou práci velmi vděční.

Jsem přesvědčen, že kniha *Křesťan v plné zbroji*, ať už v této zkrácené nebo plné verzi, která zásluhou Banner of Truth také vyšla tiskem, by měla být v knihovně každého Božího muže a ženy. Neměl by ji postrádat žádný křesťanský vedoucí, učitel, pastor, evangelista ani jiný služebník. Dýchá totiž svatostí, čistotou a motivuje člověka k modlitbě a plné oddanosti Ježíši Kristu.

Mám za to, že ze všech puritánských autorů oslovuje William Gurnall současnou generaci nejvíce.

Také jsem přesvědčen, že pro vydavatelství Banner of Truth byla velká čest, že mu Bůh svěřil výsadu šířit Boží poselství. Vedle Božího slova jde nepochybně o nejdůležitější knihu, jaká kdy byla napsána.

Navždy budu vděčný za den, kdy se mi dostala do rukou.

– David Wilkerson, autor *Dýky a kříže*

Stručný životopis autora

William Gurnall, autor knihy *Křesťan v plné zbroji*, je muž, jehož jméno se jen zřídka objevuje v záznamech církevních dějin 17. století. Přesto jeho nadčasové dílo o duchovním boji vyšlo za více než tři sta let v mnoha vydáních a přináší pozehnání mnoha tisícům křesťanů od chvíle, kdy poprvé vyšlo tiskem.

Bádáním bylo zjištěno, že se Gurnall narodil v listopadu roku 1616 v přímořském městě Lynn v hrabství Norfolk, asi sto mil od Londýna. Jeho otec byl nejprve městským radním (členem městské rady) a poté starostou Lynnu, hlavního města převážně protestantského kraje v Anglii v 17. století. Obyvatelé hrabství Norfolk a Suffolk byli známí hlubokou oddaností reformačním doktrínám.

Jako výtečný student obdržel Gurnall od města Lynnu stipendium, aby mohl navštěvovat Emmanuel College v Cambridgi. Formální studium zde zahájil v 16 letech, krátce po otcově smrti. Protože byl vychován k respektu a úctě k puritánům jakožto „znamenitým v zemi“ a poté studoval na převážně puritánské univerzitě, bylo by jistě zvláštní, kdyby si během dospívání neosvojl jednoznačně puritánské názory. Někteří z jeho současníků na Emmanuel College patřili k nejvýznamnějším puritánským autorům a představitelům své doby.

Důvodem bylo, že puritáni tvořili v 16. a 17. století značnou část protestantů, kteří se snažili „očistit“ anglikánskou církev. Měli pocit, že kněžská roucha a složité obřady jsou zbytečné. Mnozí z nich podporovali jednoduchý způsob uctívání, bez použití modlitebních knih, a zastávali jednoduchou formu církevní organizace. Většina puritánů věřila, že duchovní by si měli být rovni a že pastoři kongregací by neměli podléhat biskupům ani vysokým církevním hodnostářům.

Ve 28 letech byl William Gurnall jmenován pastorem církve v Lavenhamu v Suffolku, městě s asi 1800 obyvateli, z nichž polovinu tvořili jeho farníci. Rok nato se oženil s kazatelovou dcerou Sarah Mottovou, která mu později porodila deset dětí. Gurnall zde setrval v pastýřském úřadě až do konce života, tj. dalších 35 let.

Většinu života ho podle všeho sužovalo chatrné zdraví. Krátce po zahájení služby v Lavenhamu byl pozván, aby kázal sněmovně poslanců v Londýně. Takové pozvání dostávali jen nejvýznamnější a nejobdarovanější kazatelé – což dokazuje, jaké vážnosti se Gurnall jako kazatel těšil. Přesto však vznesl požadavek, aby ho omluvili. V dopise k tomu napsal: „Pro má ramena je to příliš těžké břímě, zejména nyní, když mě trápí tolik neduhů; jen stěží mohu nakrátko pobýt venku, aniž bych neohrozil své zdraví. Tím méně bych byl schopen vydat se v zimním období na tak dlouhou cestu.“ (Londýn byl vzdálen necelých sto mil.)

Léta, po která Gurnall sloužil na faře v Lavenhamu, byla naplněna významnými událostmi anglických dějin: občanská válka, stětí krále Karla I., vyhlášení protektorátu za puritánského vůdce Olivera Cromwella, následně Cromwellova smrt a obnova monarchie za krále Karla II. Nejvýznamnější událostí však pro Gurnalla bylo vydání zákona o uniformitě.

Tento zákon, vydaný roku 1662, požadoval, aby se všichni kazatelé přizpůsobili zásadám anglikánské církve, týkajícím se uctívání, používání knihy modliteb a církevní autority. Vyvrcholil tím letitý konflikt mezi puritány a uznávanými církevními představiteli (ačkoli nic nenaznačuje, že by se Gurnall sporu osobně účastnil). Výsledkem bylo, že asi dva tisíce puritánských kazatelů a učitelů opustilo pastorát a další posty, byli označeni za nonkonformisty a následně vystaveni nesnášenlivému pronásledování. Místo, aby se přidal na stranu svých puritánských kolegů, Gurnall se rozhodl setrvat v církvi. Podepsal prohlášení požadované zákonem o uniformitě a evangelikální biskup Reynolds z Norwiche ho vysvětil na kněze.

A to je důvod, proč je toho v záznamech církevních dějin uvedeno o Williamu Gurnallovi tak málo. Ačkoli byl nepochybně puritánem jak v učení, tak v praxi, neodštěpil se spolu se skupinou, s níž obecně souhlasil – svým rozhodnutím si tak patrně nezískal přízeň ani jedné z velkých náboženských skupin, které se v Anglii zformovaly. Neutrální postoj není nikdy populární; každá ze stran se cítila pohoršena, protože Gurnall nevychýlil ručičku vah v její prospěch. Byl to jen muž, který ztratil na oblibě a začal být přehlížen oběma stranami.

V duchovních věcech však zdaleka nebyl neutrální. Právě v době občanského a náboženského sváru kázal svým farníkům poselství o duchovním boji. S pomocí mecenáše vydal v letech 1655 až 1662 své trísvazkové dílo. První svazek věnoval obyvatelům Lavenhamu. Přinášíme výňatek z jeho předmluvy:

Téma tohoto pojednání je vážné: Válka mezi svatým a Satanem. A je to válka tak krvavá, že i ten nekrutější boj, jaký kdy lidé vedli, se bude v porovnání s tím zdát jako zábava a dětská hra. Budete číst o duchovní válce; nikoli o bitvách svedených před mnoha věky, které už dávno skončily, ale o válce, která právě probíhá – o tragédii, kterou právě zažíváme. Navíc tato válka nezuří na opačném konci světa; týká se vás a každého, kdo si o ní přečte. Bitevním polem, na němž se bojuje, je duše každého člověka. V této válce nemůže být nikdo neutrální. Tohoto sváru se účastní celý svět, ať už na Boží straně proti Satanovi, nebo na straně Satanově proti Bohu.

Gurnall zemřel 12. října 1679 ve věku 63 let. Skutečnost, že v roce jeho úmrtí vyšlo šesté vydání jeho díla, dostatečně dokazuje, že jeho zásluhy byly uznány už za jeho života. V 17. století se proslavila i jiná teologická díla, která však dnes sotva kdo čte. Co se týče Gurnalla, zdá se, že upadlo v zapomnění všechno, co

bylo s tímto dobrým mužem spjato, až na jeho knihu. Jejím prostřednictvím „ještě mluví, i když zemřel“ (*Žd 11,4*). Dostupné důkazy naznačují, že Gurnall zemřel v okruhu asi 50 mil od svého rodiště. Nikdy nezastával jiný úřad než pastorať v Lavenhamu a není nic známo o jeho potomcích.

William Burkitt, známý novozákonní komentátor a pastor v Mildenu poblíž Lavenhamu, pronesl dva měsíce po Gurnallově smrti slavnostní řeč na jeho památku. Uzavřel ji následujícími slovy:

Bylo by nedůstojné tohoto člověka připomínat si jeho smrt hlasitými nářky; vzpomínka na něj může být spjata jedině s tím, co je posvátné a božské, tak jako jsou jeho spisy. Kéž se jeho oprávněná sláva, založená na jeho díle a ctnostech, šíří po všechny další věky. A až budou náhrobní nápisy vyryté do mramoru tak nečitelné, jako by byly napsány na vodní hladinu, až se všechny majestátní pyramidy rozpadnou v prach a až všechny úctyhodné památníky pozře lačný zub času, kéž nám ho navždy připomíná tento krátký popisek vystihující nejlépe a plně jeho osobnost:

Byl to KŘESŤAN V PLNĚ ZBROJI.

– Ruthanne Garlocková

(s využitím úvodu od biskupa J. C. Ryleho k vydání z roku 1864)

Křesťan je povolán do zbraně

Apoštol Pavel měl dar vžít se do situace. Prvním křesťanům v Efezu psal s vědomím, že je musí připravit na nebyvalé utrpení. Nejprve je však toužil povzbudit a utěšit, a proto jim připomněl Pánovu sílu:

Nakonec, moji bratři, posilujte se v Pánu a v převaze jeho síly. (Ef 6,10)

Jako by si přitom říkal: „Někteří mí přátelé se musí trást strachy, když vidí, jak jsou jejich protivníci silní, početní, dobře vybavení a zběhlí v boji, kdežto oni sami jsou slabí, nepočtení a tak málo vojensky zkušené.“ Musel vědět, že duše ochromená strachem se až příliš zabývá svou aktuální úzkostí, než aby si vyslechla radu druhého člověka, i kdyby šlo o přítele s dobrými úmysly. Strach své oběti znehybňuje – jako vyplašeného vojáka, který při první zmínce o útoku celý roztrášený běží do krytu a odmítá vylézt, dokud hrozba nebezpečí nepomine.

Proto Pavel hledá na jejich strach protilek a také ho brzy nalézá. V nadčasové odpovědi na ochromující stav všech křesťanů už od Adama nám říká: „Nenechte se svým strachem přemoci. Jděte vpřed s nezdolnou odvahou a buďte silní v Pánu...“ Velkou útěchou nám přitom může být, že „*výsledek bitvy nezávisí na vašich schopnostech ani síle, ale na Božím výkonu!*“

Každá chvějící se duše jistě vydechne úlevou, jakmile tuto povzbuzující zprávu zaslechne. Křesťan se tak nyní může zaměřit na aktuální úkol, kterým je „být silný“. Písmo nás k tomu často povzbuzuje: „Posilněte se a buďte odvážní.“ (2 Pa 32,7) „Řekněte těm, kdo mají ustrašené srdce: Buďte silní.“ (Iz 35,4) Jinými slovy: „Zmobilizujte všechny duševní síly a seberte veškerou energii, protože budete potřebovat všechno, co vám přijde pod ruku!“

1. Křesťan je povolán k odvaze

Zbabělý duch je nehodný každého křesťana. Pokud máte v úmyslu poslouchat příkazy svého nebeského Velitele, budete muset jednat odvážně a rozhodně. Boží příkaz zní: „Posilni se a buď velmi odvážný...“ Proč? Aby ses mohl v bitvě postavit výbojným národům? Aby ses mohl proslavit? Ne! Ale proto, „... abys zachovával a plnil celý zákon, jak ti přikázal Mojžíš, můj otrok“ (Joz 1,7). Právě to je důvod, proč poslouchat věrně Boha vyžaduje větší duchovní odvahu než velet vojsku a být křesťanem větší odvahu než být velitelem. S danou výzvou si neporadí statečnost ani těch nejlepších, pokud nečerpají pomoc ze zdroje, který je přesahuje.

Světské myšlení vidí křesťana na kolenou a směje se tomu, jak chabý postoj zaujímá Boží dítě ve chvíli, kdy na něj útočí nepřítel. Jedině duchovní zrak je schopen postřehnout, jak obrovské přípravy v tu chvíli ve skutečnosti probíhají. Ale stejně jako nemůže neozbrojený voják dosáhnout vojenských vítězství dobře vyzbrojeného infanteristy, nemůže tělesný křesťan doufat v dosažení vítězství pro Boha, jak to může očekávat oddaný křesťan skrze modlitbu. Modlitba je hlavní spojení, které vede přímo k Božímu trůnu. Jejím prostřednictvím křesťan přistupuje v pokorné a smělé víře k Bohu, chytá se ho, zápasí s ním a nepustí ho, dokud mu Bůh nepožehná.

Tělesný křesťan, ignorující nebezpečí svého hříšného stavu, se mezitím střemhlav vrhá do bitvy v lehkomyšlné důvěře, která se zakrátko rozplyne, když se probudí jeho svědomí a zatroubí na poplach, že na něj útočí jeho vlastní hříchy. Zaskočený tímto překvapivým útokem raději odhodí zbraň a podobně jako Adam uteče z Boží přítomnosti, aniž by se odvážil pohlédnout Bohu znovu do tváře.

Všechny povinnosti v křesťanově životě s Bohem provází řada nesnází, které na něj při jeho cestě do nebe střílejí ze záloh. Křesťan proto musí bojovat s nepřítelem o každý kousek území. A na takové povolání jsou připraveni jen lidé ušlechtilého ducha, kteří se odvážejí dobýt nebe silou.

ZBABĚLOST VERSUS ODVAHA

Uvedená analogie boje ukazuje, proč tolik lidí vyznává Krista, ale tak málo jich je ve skutečnosti křesťany, proč tolik lidí bojuje proti Satanovi, ale tak málo jich vítězí. Je možné, že všichni touží být úspěšnými vojáky, ale jen málo z nich má odvalu a je rozhodnuto potýkat se s nesnázemi, které je cestou k vítězství potkají. Při odchodu z Egypta šli všichni Izraelité radostně za Mojžíšem. Ale když jim začalo kručet v břicho a jejich bezprostřední potřeby se hned nenaplnily, byli připraveni okamžitě ustoupit. Dali přednost faraonově otroctví před požehnáními, která jim zaslíbil Hospodin.

Dnešní lidé jsou stejní. Kolik z nich dá Kristu vale, jakmile je potká utrpení! Podobně jako Orpa ujdou jen krátkou vzdálenost (*Rt 1,14*). Uznávají evangelium a považují se za dědice požehnání svatých. Ale když jsou podrobeni zkoušce, brzy je zvolená cesta omrzí a odmítnou pro Krista trpět. Při prvním náznaku strádání políbí Spasitele na rozloučenou a opustí ho; sice se zdráhají vzdát se nebe, ale ještě méně jsou ochotní zaplatit za něj tak vysokou cenu. Pokud musí cestou odrážet tolik nepřátel, spokojí se se svou vlastní nádrží stojaté vody a přenechají Vodu života druhým, kteří se odvážejí zajít si pro ni o kus dál. Kdo z nás se nepoučil z vlastní zkušenosti, že plné následování Krista vyžaduje jiného ducha, než jakého nabízí svět?

Kéž jsou ti tedy tato slova povzbuzením, křesťane, abys prosil Boha o svatou rozhodnost a statečnost, kterou potřebuješ k následování Krista. Bez nich

nemůžeš být tím, co vyznáváš. Ustrašení lidé jsou na cestě do pekla (*Zj 21,8*); udatní dobývají nebe silou (*Mt 11,12*). Zbabělci nebe nikdy nezískají. Netvrďte, že jste se narodili z Boha a že vám v žilách koluje jeho královská krev, pokud nejste schopni prokázat svůj původ hrdinským duchem: duchem, který má odvahu být svatý navzdory lidem i démonům.

Posilnit a povzbudit vás může vědomí, že vaše pověření je od Boha. On sám zaštituje vaši bitvu a jmenoval svého vlastního Syna „původcem [vaší] záchra-ny“ (*Žd 2,10*). Povede vás na bitevní pole s odvahou a vyvede vás z něj se ctí. Žil a zemřel za vás; bude žít a umírat s vámi. Jeho milosrdenství a něha vůči vojákům nemají srovnání. Historikové tvrdí, že Traján roztrhl vlastní oděv, aby svým vojákům obvázal rány. Bible říká, že Kristus prolil svou vlastní krev jako balzám, aby zahojil rány svých svatých; nechal si roztrhnout tělo, aby je mohl obvázat.

V odvaze se nikdo nevyrovná našemu Pánovi. Nikdy neodvrátil hlavu od nebezpečí, a to ani tváří v tvář pekelné nenávisti a nebeské spravedlnosti. I když věděl, co všechno se má stát, vyšel a zeptal se: „Koho hledáte?“ (*J 18,4*) Satan ho nedokázal porazit – náš Spasitel nikdy neprohrál bitvu, a to ani, když přišel o život. Dosáhl vítězství a při nanebevstoupení si s sebou ve slavnostním kočáře odnesl kořist, kterou pak v nebi k nevýslovné radosti svatých i andělů veřejně vystavil.

Jako Kristovi vojáci pochodujete v řadách udatných bohatýrů. Každý z vašich spolubojovníků je Královým dítětem. Někteří z nich, podobně jako vy, právě svádějí bitvu, obklopeni ze všech stran soužením a pokušením. Jiní, kteří už odrazili řadu útoků a výpadů a osvědčili víru, teď stojí na nebeské hradbě jako vítězové. Dívají se odtud dolů a vybízejí vás coby své pozemské druhy, abyste vypochoodovali za nimi. Přitom volají: „Bojujte až do smrti a Město bude vaše, tak jako je teď naše! Odměnou za krátkou bitvu vám bude nebeská sláva. Jediný okamžik této nebeské radosti z trvalého vítězství vám osuší všechny slzy, zahojí všechny vaše rány a vymaže živé vzpomínky na nelítostný boj.“

Jinými slovy, Bůh, andělé a svatí, kteří jsou už s Pánem, teď jako diváci sledují, jak se chováte coby dítě Nejvyššího. Tento zástup svědků (*Žd 12,1*) radostně vykřikne v nebeském hledišti pokaždé, když odoláte pokušení, překonáte překážku nebo znovu získáte území dobyté nepřítelem. A pokud by toho na vás mělo být příliš, váš drahý Spasitel vám stojí po boku se zálohami, aby vám okamžitě přispěchal na pomoc. Srdce mu tančí radostí, když vidí, jak mu ve všech bitvách dokazujete lásku a projevujete nadšení. Nezapomene na vaši věrnost. A až opustíte bitevní pole, přivítá vás tak radostně, jako přivítal Otec jeho, když se vrátil do nebe.

Chcete být udatným bojovníkem? Pak věnujte pozornost následujícímu pojednání.

ZDROJE KŘESŤANSKÉ ODVAHY

Pokud máte cestou do nebe v úmyslu odvážně čelit opozici, musíte mít pevné principy. Jinak bude vaše srdce nestálé, a tedy slabé jako dům bez nosníků, který při prvním poryvu větru spadne. Aby byly vaše principy pevné, potřebujete dvě věci:

1. Spolehlivě znát Boží pravdu

Člověk, který zná svého krále jen zběžně, se může nechat snadno přesvědčit, aby mu přestal být loajální nebo se v případě zrady přinejmenším pokusil zůstat neutrální. Někteří křesťané znají evangelium pouze letmo. Jen sotva dokáží vyjádřit, v co nebo v koho doufají. A pokud už nějaké principy zastávají, jsou natolik nestálí, že se nechají snadno unést kdejakým poryvem větru jako uvolněné tašky ze střechy domu.

Když vás napadne Satan a jako přílivová vlna se přes vás převalí pokušení, musíte se přimknout k Božím pravdám. Jsou vašim útočištěm před každou zuřící bouří. Musíte je však mít po ruce, abyste je mohli ihned použít. Nečekejte s opravou lodi až do chvíle, kdy se začne potápět. Jakmile udeří bouře, vlašná oddanost, která sebou jen zmítá a nakonec utone, neskýtá velkou naději. Oproti tomu svatá rozhodnost, ukotvená ve Slovu, pozvedne člověku neochvějně hlavu i uprostřed těch největších vln.

Písmo zaslubuje: „Ale lid, který zná svého Boha, projeví sílu a bude jednat.“ (Da 11,32) Anděl řekl Danielovi, kteří muži povstanou a budou mít pro Boha cenu během pokušení a pronásledování ze strany Antiocha. Někteří se nechají zlákat úplatky zkorumpovaných lidí, jiní se stanou oběťmi zastrašování a výhrůžek. Najde se však i pár takových, kteří budou pevně zakotveni v principech víry, a ti vykonají pro Boha veliké věci. Neboli budou nezkorumpovatelní lichterami a neporazitelní kdejakou silou a mocí.

2. Mít srdce na správném místě

Rozumová znalost Božích věcí nestačí; následování Krista je v první řadě srdeční záležitost. Pokud nejste v srdci zakotveni ve svém záměru, vaše principy, ať už jsou jakkoli dobré, nebudou pevné a uprostřed bitevní vřavy vám nepomohou víc než nedostatečně napnutý luk. Polovičatá rozhodnost se neodváží vykonat pro Krista mnoho ani zajít kvůli němu příliš daleko. A totéž platí o srdci s falešnými motivy. Pokrytec možná dokáže na chvíli projevit určitou sílu ducha, ale svého vyznání se vzdá v okamžiku, kdy mu někdo šlápne na kuří oko, neboli když bude muset zapřít, po čem jeho zlé srdce celou dobu prahlo.

Pokud to jako vojáci myslíte vážně, nezahrávejte si s žádnou ze svých tužeb, které nejsou hodny Krista ani nebe. Jako nevěstka vám ukradnou srdce. Vezměte si takového Jehúa. Zpočátku se zdál být odvážný a horlivý. Proč ho tedy

opustila rozhodnost dřív, než měl práci z poloviny hotovou? Protože se srdcem nikdy plně nepřimknul k samotnému Bohu! Právě ta ambice, která v něm zpočátku probudila horlivost, ji nakonec uhasila a udusila. Ve snaze dosáhnout svého cíle Jehú uzavřel kompromis se špatnými lidmi. Když potom získal trůn, ze strachu, že tytéž lidi vyprovokuje, a tak přijde o království, neuvedl do praxe Boží plán (2 Kr 10,31). Stručně řečeno, měl víc na srdci světské požitky než Boží přízeň.

2. Křesťan je povolán ke službě

GYDÁNÍ POVELŮ

Stejně jako voják je i křesťan povolán k životu v aktivní službě. Samotná povaha tohoto povolání vylučuje, že by šlo o život snadný. Pokud si myslíte, že můžete být vojákem jen v dobrých časech, znovu se vážně nad svým pověřením zamyslete. Duchovní příkazy jsou přísné. Podobně jako apoštol nechci, abyste zůstali v této věci nevědomí, a proto několik z těchto příkazů uvedu.

1. Zřekněte se „hýčkaných“ hříchů

Je třeba, abyste zašlapali pod nohy hřichy, které jsou vašemu srdci nejbližší. To vyžaduje velikou odvahu a rozhodnost! Říkáte si, že Abraham byl podroben krajní zkoušce, když byl vyzván, aby vzal Izáka, „svého jediného, jehož miluješ“ (Gn 22,2), a vlastníma rukama ho obětoval. Ve skutečnosti to znamenalo: „Duše, vezmi to, po čem toužíš, neboli dítě tvému srdci nejdražší, Izáka, hřích, z něhož chceš čerpat největší požitek. Polož na něj ruce a obětuj ho, prolíš přede mnou jeho krev, vraz mu obětní nůž přímo do srdce – a udělej to s radostí!“

To je víc, než co dokáže lidský duch vyslechnout. Naše žádostivost nebude ležet na oltáři tak trpělivě jako Izák nebo Beránek, přivedený beze slova na porážku (Iz 53,7). Naše tělo bude křičet, řvát a trhat srdce svými děsivými výkřiky na kusy. A vskutku, kdo dokáže vyjádřit konflikt, zápas a záchvěvy ducha, které prožíváme, než jsme schopni smířit se v srdci s daným příkazem? Anebo kdo dokáže plně vystihnout, jak chytře se bude naše žádostivost obhajovat?

Když vás Duch usvědčí z hřichu, bude se vás Satan snažit přesvědčit: „Ale vždyť je to jen takový hříšek – nezbavuj se ho.“ Anebo se pokusí podplatit vaši duši příslibem zachování tajemství: „Můžeš si mě ponechat stejně jako svou dobrou pověst. Nebudu ti dělat společnost, abych tě zahanboval před tvými blízkými. Můžeš mě zavřít do podkroví ve svém srdci, abych byl z dohledu, jen když mi tu a tam dovolíš chopit se zprudka tvých myšlenek a tajných tužeb.“

Pokud to nedovolíte, pokusí se Satan odložit výkon rozhodnutí s vědomím, že většina takto „odložených“ žádostí nakonec získá plné omilostnění. Čím déle prodáváme, tím je těžší odolat chytrému přemlouvání tohoto „zlatoústého“ obránce

hříchu a smrti a vykonat daný rozsudek. I ti nejsmělejší muži v dějinách někdy roztají v rukou nepřítele jako vosk. Vracejí se z bitev s vlajícemi prapory vítězství, ale pak doma žijí a umírají jako otroci nejnižších pudů. Jsou jako slavný Říman, který při triumfálním vjezdu do města nedokázal spustit oči z prostitutky, kráčející po ulici: muž, který dobýval říše, se nechal polapit pohledem jediné ženy!

II. Přizpůsobte svůj život Kristu

Je nám přikázáno, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu – neboli abychom se nekompromitovali zlozvyky dnešní doby. Křesťan nesmí jednat jako přizpůsobivý krejčí a stříhat kabát svého povolání podle soudobé módy. Naopak musí pevně stát na svých principech a otevřeně dávat najevo, že je občanem nebes, tím, že se bude oblékat do oděvu pravdy. Vyžaduje to velkou odvahu, abyste dokázali ignorovat pokoreň, s nímž se kvůli své nekonvenčnosti jistě setkáte. Je smutné, že mnozí takový tlak nevydrží. Až příliš často vidáme, jak si člověk, obávající se lidského posměchu za svou odvahu „vyznat otevřeně Krista“, narychlo oblékne vlastnoručně ušitý kabát pýchy přes nebeské roucho přičtené spravedlnosti (*Jan 7,13*). Kolik lidí se připraví o nebe jen proto, že se stydí do něj vstoupit v kabátu „pošetilců“!

Křesťana, který se nepřizpůsobí v principu ani praxi, budou někteří zesměšňovat, jiní pronásledovat až na smrt. Právě taková nástraha číhala na tři hebrejské mladíky. Mohli buď tančit, jak Nebúkadnesar pískal, nebo uhořet (*Da 3,15*). Na Daniela byla políčena past, ačkoli žil tak bezúhonně, že jediné, z čeho ho mohli nepřátelé obvinít, byla jeho náboženská nekompromisnost (*Da 6,6*). Kolik sebezáchovných úkrytů a únikových cest si dokáže zbabělé srdce vymyslet v případech, kdy jde o volbu mezi životem a smrtí, kdy křesťan může buď zapřít Pána, nebo se stát kořistí lačných zubů krutých lidí? Pro křesťana je velkou ctí, když mohou všichni jeho nepřátelé říct: „Dělá to jinak než my.“ Křesťan, který čelí tak veliké opozici, musí sedět v sedle svého vyznání velmi pevně, jinak z něj brzy spadne.

III. Vedlejší kameny úrazu

V církvi se vždy najdou lidé, kteří se svými vážnými omyly v úsudku a chování stávají kamenem úrazu pro ryzí křesťany. Potřebujete svatou rozhodnost, abyste podobné překážky ustáli. Snažte se být jako Jozue. Když se většina Izraelců vzbouřila a v srdci obrátila k Egyptu, Jozue zůstal bezúhonný. Prohlásil, že i kdyby se k němu nikdo jiný nepřidal, on bude dál sloužit Hospodinu.

IV. Důvěřujte Bohu za všech okolností

Jsou chvíle, kdy je křesťan povolán důvěřovat Bohu, který se stáhl. „Kdo chodí v temnotách a nemá žádnou zář, ať doufá v Hospodinovo jméno...“ (*Iz 50,10*)

To vyžaduje odvážný krok víry – troufnout si vstoupit do Boží přítomnosti stejně směle jako Ester před Ahasvera. I když Bohu nezáří na tváři úsměv, i když k nám nenapřahuje žezlo, abychom přistoupili blíž, musíme postupovat stále vpřed s tímto ušlechtilým rozhodnutím: „Jestliže zahynu, zahynu.“ (*Est 4,16*)

To vede naši víru ještě o krok dál. Musíme totiž důvěřovat i „Bohu, který zabijí“. Musíme spolu s Jóbem prohlásit: „Jestli mě skolí, budu v něho skládat naději.“ (*Jb 13,15*) Vyžaduje to poddajnou víru, aby duše dokázala pochodovat vpřed, zatímco na ni Bůh zdánlivě páli a střílí zamračené pohledy jako otrávené šípy. Je to těžký úkol a zkouška křesťanovy odvahy. Ale právě takový duch dlel v chudé kananejské ženě, kterou zasáhly Kristovy střely a která je v pokorné odvaze poslala v modlitbě zpět (*Mt 15,22-28*).

V. Udržujte kurz až do konce života

Vaše práce a život musí opustit scénu společně. Vytrvalost, která vydrží až do konce, vám bude sloužit jako trn pod sedlem – jako ostěn v těle, až se vám bude zdát cesta před vámi nekonečná a vaše duše zatouží po předčasném odchodu. Každá další nesnáž vašeho povolání se bude zdát těžší a těžší. Známe mnoho těch, kdo vstupují do Kristovy armády a v jedné či ve dvou bitvách se jim líbí být vojáky; zakrátko je to však omrzí a nakonec dezertují. Impulsivně narukují do křesťanské služby, nechají se snadno přesvědčit, aby vyznali náboženskou víru, a stejně tak snadno se jí pak vzdají. Jsou jako měsíc v novoluní, který trochu svítí jen v první části večera, ale zmizí z oblohy dřív, než skončí noc.

Vytrvalost je tvrdé slovo! Brát na sebe každodenně kříž, neustále se modlit, bdít ve dne v noci a nikdy neodložit zbroj, abychom si dopřáli trochu pohodlí – to jsou požadavky, které odradí od Krista mnoho nešťastníků. A přesto je to vaše povolání: považovat křesťanskou víru za každodenní úkol, aniž byste si kdy v průběhu roku vzali dovolenou. Několik uvedených příkladů stačí na to, abyste pochopili, kolik odvahy a rozhodnosti potřebujete. Jak tuto odvalu získat, je dalším bodem programu.

3. „Posilujte se v Pánu“

ZDROJ KŘESŤANOVY SÍLY

Poté, co povzbudil všechny svaté k neochvějně rozhodnosti a nezlomné odvaze, nás nyní apoštol vede k tomu, abychom nehledali zdroj své síly v sobě: „Posilujte se v Pánu.“

Síla pozemského generála spočívá v jeho vojsku, na jehož křídlech se vznáší. Pokud by někdo jeho vojákům křídla přistříhl nebo jim zlomil krk, byl by generál bezmocný. V armádě svatých však spočívá síla celého útvaru v Hospodinu zá-

stupů. Bůh může přemoci své nepřátele bez cizí pomoci, ale jeho svatí nedokáží ubránit ani tu nejmenší strážní věž bez zásahu jeho silné paže.

Jedním z Božích jmen je „Síla Izraele“ (1 S 15,29 – angl. překl.). Bůh posiloval v srdci Davida. Ten se jako malý pastýř dokázal s jeho pomocí vzeprít obrovi, který se postavil celému vojsku; bez Boží síly by stačilo jedno dvě slova z Pelištějcových úst, a David by se byl roztrásl strachy. Napsal: „Požehnan buď Hospodin, má skála! On učí mou ruku boji a mé prsty válčit.“ (Ž 144,1) Podobně je Pán i vaší silou v boji proti hříchu a Satanovi.

Někdo se možná zeptá, zda může člověk spáchat hřích, aniž by v tom měl Satan prsty. Pokud by otázka zněla, jestli lze někdy vykonat svatý skutek bez zvláštní Boží pomoci, odpověď je jasná: „Beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,5) Pavel to vyjádřil slovy: „Ne sami ze sebe se pokládáme za způsobilé, jako bychom měli něco sami ze sebe, ale naše způsobilost je z Boha.“ (2K 3,5) Jako svatí máme k dispozici zásobárnu milosti, která však spočívá jako voda na dně studny a lze se k ní dostat jedině tak, že ji vypumpujeme nahoru. Bůh ji ovšem musí nejprve obdařit svou obživující milostí, aby vůbec mohla vytrysknout.

Pavel říká: „... neboť chtít dobro dokážu, ale konat už ne.“ (Ř 7,18) Jak vůle konat, tak následný skutek jsou z Boha. „Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.“ (Fp 2,13) Bůh stojí na obou koncích žebříku jako Původce a Dokonavatel a pomáhá duši vystoupat po každé příčce ke všem svatým skutkům. Jakmile se jednou pustíme do práce, jak dlouho u ní vydržíme? Pouze dokud nás bude držet tatáž ruka, která nás na začátku uschoptila k jednání. Sílu, kterou nám Bůh dává, spotřebujeme rychle. K tomu, abychom i nadále postupovali svatým směrem, proto v každém okamžiku potřebujeme obnovující sílu z nebes.

Křesťan, podobně jako pohár bez podstavce, nemůže sám o sobě obstát ani si udržet, co přijal, pokud ho Bůh nedrží ve svých silných rukou. Právě toho si byl vědom Kristus, a proto před svým odchodem do nebe a rozloučením se svými dětmi požádal Otce, aby se o ně v jeho nepřítomnosti postaral: „Otče svatý, zachovej je..., které jsi mi dal.“ (J 17,11) Jako by tím řekl: „Nesmí zůstat opuštěné. Jsou to nebohé, bezmocné děti a neumí se o sebe samy postarat. Pokud je nebudeš pevně držet v náručí a ustavičně na ně dohlížet, přijdou o milost, kterou jsem jim daroval, a upadnou do pokušení; proto se o ně, Otče, postarej.“

Naše síla vychází z Pána dokonce i při uctívání. Zamyslete se nad modlitbou. Modlili bychom se sami od sebe? Kde bychom hledali modlitební témata? Vždyť „nevíme, jak a za co se máme modlit“ (Ř 8,26). Pokud by záleželo na nás, brzy bychom se svými modlitbami ocitli v nějakém pokušení a prosili bychom právě o to, o čem Bůh ví, že nemáme dostat. Proto aby nás ochránil, vkládá nám do úst ta správná slova (Oz 14,2). Pokud ale náš srdeční přívod neroze-

hřejí emoce, slova nám zamrznou na rtech. Můžeme marně prohledávat chodby svého srdce a chladná zákoutí své duše. Ve svém vlastním krbu nenajdeme ani jiskérku, pokud ovšem nejde o nějaký zvláštní žár přirozených tužeb, které nám však nepomohou. Ne, oheň, který rozmrazí naše ledové srdce, musí přijít z nebe – jako dar od Boha, který je „oheň stravující“ (Žd 12,29).

Nejprve se Duch položí na duši jako prorok na dítě, duše se poté rozhoří a začne vydávat nebeské teplo v podobě emocí. Nakonec věřícímu roztaje působením Ducha srdce a ze rtů mu začne proudit modlitba stejně přirozeně jako slzy z očí. A i když je to věřící, kdo mluví, autorem modlitby je Bůh. Vidíme tedy, že z Boha vychází jak síla k modlitbě, tak modlitba samotná.

Totéž platí o slyšení Slova. Je nám řečeno, abychom naslouchali Slovu v kázáních, ale k čemu to bude dobré, pokud nám Bůh neotevře uši natolik, abychom mu i porozuměli? David šest měsíců jen nehnutě seděl a naslouchal přednáškám o zákonu. Potom Bůh prostřednictvím Nátana rozdmýchal uhlíky v jeho srdci; Slovo ožilo a David činil pokání. Všechno, co bylo řečeno, ještě než Bůh zasáhl, bylo možná dobré a pravdivé. David však zůstal chladný a nezareagoval, dokud Duch nerozdmýchal vyhaslé uhlíky jeho porozumění a nezažehl v něm svatý oheň. Jakmile Bůh promluvil, Davidovo srdce zahořelo. Totéž platí i o nás a naši zkušenosti. Nejprve Boží Duch pohne naším duchem a teprve poté s jistotou víme, že naše síla je v Pánu. Následující vysvětlení vám pomůže tuto pravdu pochopit.

DŮLEŽITOST BOŽÍ SÍLY

I. Podstata křesťanova svědomí

Lidské svědomí stvořil stejně jako fyzické tělo Bůh. Proto je ve své *podstatě* na Bohu závislé, co se týče bytí i fungování. Schopnost být a jednat sám za sebe je nedílnou součástí božství a nelze ji předat stvoření. Bůh sám je zdrojem a podporovatelem veškerého života; proto právě jeho trvalá obnovující moc udržuje svědomí při životě.

Svědomí lze definovat jako aktivní božské působení v člověku, které mu brání v tom, aby hřešil. Jedním z důkazů jeho původu je, že vždy vystupuje proti hříchu a hájí spravedlnost. Proto nemůže být produktem našeho vlastního srdce, které je ve svém padlém stavu „lživé nade vše, je nevyčísitelné“ (*Jr 17,9*). Bůh používá svědomí, aby dal všem vědět o své spravedlnosti, a nikdo tak před něj nemohl v soudný den předstoupit a vymlouvat se na nevědomost (Ř 1). Když se stanete křesťanem a zasvětíte se – včetně svého svědomí a všeho dalšího – Bohu, Duch svatý vás začne ve vši vážnosti zdokonalovat v Kristu.

Je nám řečeno, že když Bůh stvořil svět, své stvořitelské dílo dokonal – neboli už poté žádné další tvory nestvořil. Nedokonal však své dílo zaopatření,

které trvá dodnes. „Můj Otec až dosud pracuje,“ řekl Ježíš (J 5,17). Jinými slovy, Bůh nepřetržitě zachovává a obdařuje své stvoření silou, aby mohlo existovat a fungovat. Umělecké dílo, které je hotové, už nepotřebuje svého autora, podobně jako dům nepotřebuje tesaře, jakmile je poslední hřebík zatlučen na své místo. Boží zodpovědnost jednat v zájmu vnějšího i vnitřního člověka však nikdy nekončí.

Pokud je podstatou Otcova díla zachování, je podstatou Synova díla vykoupení. Obě tyto činnosti jsou trvalé. Kristus neuzavřel své dílo poté, co vstal z mrtvých, stejně jako Otec neuzavřel to své, když dokončil stvoření. Bůh si od veškerého svého díla *odpočinul* (BK); Kristus, když dosáhl věčného vykoupení a „skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech“ (Žd 1,3). Odtud se i nadále přimlouvá za svaté, a tak je chrání před jistou záhubou.

II. Povaha svědomí

Křesťanovo svědomí není jen stvořením, ale je navíc stvořením slabým a neustále bojuje s vyššími silami. Je oblíbeným Satanovým terčem, snad proto, že se tak snadno nechá rozptýlit starostmi tohoto světa a ukonejšit jeho požitky. I ten nejsilnější svatý podlehne, pokud se mu nedostane žádné pomoci.

Svědomí je podobně jako korunní princ v kolébce bezmocné a nedokáže se samo bránit. Pokud by křesťana nevzala pod svou ochranu nebesa, Satan by se rychle zmocnil trůnu. S cílem potlačit tuto vzpouru Bůh dobývá křesťanovo srdce a vkládá do něj svou vlastní vůli, aby vládla právě křesťanovu svědomí. Ale stejně jako se v dobytém městě někteří poddají nové vládě ochotně, zatímco jiní dál osnují její svržení, i některé části naší staré přirozenosti se odmítají vzdát bez boje. Z toho důvodu je k udržení srdce zapotřebí stejné moci jako k jeho získání.

My křesťané v sobě máme neobnovenou část, která je nespokojená s každou změnou v „řízení podniku“. Kdo z nás někdy necítí nutkání své nižší přirozenosti, vychvalující ctnosti našeho vlastního já? Zdráháme se podvolit Kristově žezlu stejně jako obyvatelé Sodomy Lotově soudu. Jsme natolik tvrdohlaví a svévolní, že kdyby nám Bůh nepřetržitě neimplantoval do srdce nové buňky, vrozené (tj. porušené) stránky přirozenosti, které v nás zůstaly, by vylezly ze svých nor a děr, kde číhají, aby mohly zardousit i tu trošku čistého svědomí, které máme. I ty naše nejlepší úmysly by posloužily těmto hltounům jako chlebové drobký ptákům.

III. Povaha Božího plánu

Třetí důvod, proč spoléhat na Boží sílu, spočívá v povaze jeho plánu spasení a zachování. Boží prioritou je přivést svaté do nebe takovým způsobem, aby to

všem neustále připomínalo jeho lásku a milosrdenství. Je to moudrý Otec, který zná přelétavou povahu i těch nejposlušnějších ze svých dětí. Proto jim chce pomáhat a často je navštěvuje a dává jim do prázdných rukou tu či onu milost právě tehdy, když to nejvíc potřebují. Tento způsob komunikace zdůrazňuje jeho lásku a milosrdenství dvojitým způsobem: připomíná nám pravý zdroj veškerého požeňání a ujišťuje nás, že se naše potřeby dají vždy uspokojit.

Když najdete uspokojení v duši, sílu v povinnosti nebo oporu v pokušení, do vašeho života pronikne sladká vůně, nutící vás zamyslet se nad tím, který přítel za těmito požeňáními stojí. Nepocházejí z vašich vlastních zásob ani ze zdrojů jiné osoby. Sladkou vůni útěchy do vašeho života v tichosti vnáší sám nebeský Otec! Jeho vlídný Duch vám zvedá hlavu a uklidňuje srdce ve chvíli, kdy ve vás zuří bouře zkoušek. Svou pronikavou vůní brání tomu, abyste v nevěře omdleli. Která takto utěšená duše by pak mohla být jen na chvíli pochybovat o lásce a péči svého rodiče?

Zeptám se vás, který přítel vás miluje víc – ten, který když se dozví o vaší potřebě, okamžitě vypíše a pošle vám šek v přesvědčení, že se plně zhostil své povinnosti? Anebo ten, který všeho nechá, přijde k vám domů a neodejde, dokud si není jistý, že byly všechny vaše potřeby uspokojeny? To ale není všechno; chodí za vámi opakovaně, dokud krize úplně nepomine. Pokud nejste příliš hrdí na to, abyste pohlédli svému dobrodinci do tváře, nebo pokud nade všechno nemilujete peníze, jistě dáte přednost útěše druhého přítele.

A právě tímto druhým přítelem je Bůh. Vchází do vašeho srdce, kontroluje spíž, a když zjistí, jak je prázdná, pošle vám potřebné zásoby. „Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete...“ A tak to také dostanete (*Mt 6,32-33*). Ví, že potřebujete sílu, abyste se mohli modlit, slyšet ho, trpět pro něj; proto mu důvěřujte, že bude vaši spížirnu neustále doplňovat.

Bůh používá tuto metodu, aby měl jistotu, že se naše síla nikdy nevyčerpá. Pokud by bylo zásobování čistě na nás, brzy bychom ve svém „podnikání“ zkrachovali. Bůh ví, že jsme křehcí jako prasklé džbány – pokud by nás naplnil až po okraj a odložil stranou, brzy bychom začali prosakovat. Proto nás přivádí k tryskajícímu gejzíru své síly a neustále nás naplňuje. Právě tak se postaral o Izraelce na poušti: rozevřel skálu a uhasil jejich žízeň v okamžiku, kdy to potřebovali; navíc od té doby voda nepřestala proudit, a tak neměli důvod stěžovat si na její nedostatek. Touto skálou byl Kristus. Stojí za zády každému věřícímu, jde za ním všude, kam se vydá, a posiluje ho v každé situaci a zkoušce.

IV. Boží přirozenost

A konečně, křesťan by měl záviset na božské síle, protože tento plán podporuje co největší šíření samotné Boží slávy (*Ef 1,4.12*). Pokud by vám Bůh dal hned

zkraje zásoby své milosti na celý život a nechal by vás spravovat váš vlastní účet, jistě byste ho považovali za štědrého dárce. Ještě víc ho ale vyvýší otevřený účet, který založí na vaše jméno. V takovém případě musíte uznat, nejen že vaše síla vychází z Boha, ale také že se každým jejím „výběrem z účtu“, který během své křesťanské pouti provedete, stáváte jeho trvalými dlužníky.

Když dítě někam cestuje s rodiči, všechny jeho výdaje hradí otec, nikoli dítě samo. Podobně žádný svatý při příchodu do nebe neřekne: „To je nebe, které jsem vybudoval svou vlastní silou.“ Ne, nebeský Jeruzalém je město, „jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh“ (*Žd 11,10*). Každý projev milosti je součástí této stavby, jejíž závěrný kámen je položen ve slávě. Jednoho dne svatí zřetelně uvidí, že Bůh byl nejen stavitelem, který stavbu započal, ale také mecenášem, který ji dokončil. Sláva celého díla se nerozdrobí na kousky, z nichž některé připadnou Bohu a jiné stvoření. Ne, všechna sláva bude cele patřit Bohu.

DŮRAZNÉ UPOZORNĚNÍ

Čerpá křesťan sílu z Pána, a ne ze sebe? Pak musí být člověk bez Krista jistě nebohým, bezmocným tvorem, neschopným udělat cokoli pro dosažení své záchrany. Jestliže živý strom nemůže růst bez mízy proudící z hlavního kořene, jak by se mohl shnilý pařez, který žádný kořen nemá, znovu probudit k životu sám od sebe? Jinými slovy, pokud musí trvale záviset na Boží síle křesťan prostoupený Boží milostí, tím spíš nedokáže tuto sílu vyprodukovat sám od sebe ten, kdo z Boží milosti nečerpá a je mrtvý v přestoupeních a hříších. Být neobnovený znamená být bezmocný. „Vždyť když jsme ještě byli bezmocní, zemřel Kristus v určený čas za bezbožné.“ (*Ř 5,6*)

Filozofie zvaná humanismus se už dlouho uchází o ruku lidské pýchy. Chlubí se svou přirozenou silou a moudrostí a vábí člověka přísliby velkých úspěchů nyní a nebes později. Sám Bůh tyto stavitele Babylonských věží rozptyluje a poukazuje na své věčné výsostné postavení. Tito synové pýchy, kteří spoléhají na sílu přírody, jako by člověk svými vlastními cihlami a maltou neboli přirozenými schopnostmi dovedl vydláždít cestu do nebe, se ještě budou divit! Vy, kdo jste dosud v přirozeném stavu, zmoudříte a necháte se zachránit? V tom případě se nejprve musíte stát blázny ve svých vlastních očích. Zřekněte se tělesné moudrosti, neschopné vnímat duchovní věci, a požádejte o moudrost Boha, který dává štědrě (*Jk 1,5*).

Jako křesťanům vám chci říct jedno. S vědomím, že vaše síla nespočívá ve vás, ale jedině v Bohu, zůstaňte pokorní, a to i když vám Bůh nanejvýš žehná a používá vás. Nezapomeňte, kdo ušil a zaplatil ten nejlepší oblek, který máte na sobě! Boží přízeň není dílem vašich rukou a její cena neodpovídá vaší hod-

notě. Jak se můžete chlubit něčím, co jste si sami nekoupili? Pokud zpronevěříte Boží sílu a připíšete si ji na svůj vlastní účet, Bůh záhy provede audit a vezme si zpět, co bylo stejně celou dobu jeho. I tehdy, když se zdá být ve svých duchovních přispěvcích co nejtědřejší, účet má stále psaný na své jméno, a pokud zpronevěříte jeho milost, může vás postihnout naprostá duchovní chudoba.

Proto před Bohem chodte v pokoře a dobře nakládejte se silou, kterou máte, s vědomím, že je pouze propůjčená. Kdo by plýtvat tím, o co naléhavě prosí? Anebo kdo by obdaroval chudáka, který rozházela to, co už dostal? Jak můžete pohlédnout Bohu do tváře a žádat ho o víc, když mrháte tím, co jste z jeho milosti už dostali?

4. Přivlastněte si „moc jeho síly“ (BK)

Pavel dál povzbuzuje svaté a opět zdůrazňuje zdroj jejich síly: „... v moci jeho síly“. Člověka přitom napadnou dvě otázky. Za prvé: Co je myšleno „mocí jeho síly“? A za druhé: Jak může věřící tuto moc získat?

CO JE „MOC JEHO SÍLY“?

Jednoduše řečeno, uvedený obrat znamená *jeho mocnou sílu*. Podobá se to jinému úryvku, „ke chvále slávy jeho milosti“ (*Ef 1,6*), což znamená „ke chvále jeho slavné milosti“. Někdy je Pán popisován jako „silný a mocný“, jindy jako „všemohoucí“. Jde však hlavně o to, abychom pochopili význam Boží nekonečné, naprosté moci.

JAK SI BOŽÍ MOC PŘIVLASTNIT

Jak se může věřící napojit na zdroj své moci? Být silný v moci Pánovy síly vyžaduje dva skutky víry. Za prvé musíte být neochvějně, pevně přesvědčeni, že Bůh je všemohoucí. To je základní pravda. Za druhé musíte nejen věřit, že je všemohoucí, ale také že svou všemohoucnost využívá k vaší ochraně. Bůh očekává, že se postavíte každé zkoušce, každému pokušení opření o jeho paži.

Stejně jako otec podá ruku svému dítěti, se kterým jde po hrbolaté cestě, nabízí Bůh svatým, aby opřeli svou víru o jeho moc. Už kdysi to udělal pro Abrahama, Izáka a Jáka, jejichž víru podrobil zkoušce, jaká nepotkala nikoho ze svatých před nimi ani po nich – nic z velkých věcí, které jim byly zaslíbeny, se totiž za jejich pozemského života nenaplnilo. Jak se jim tedy dal Bůh poznat? Tak, že jim ukázal tento atribut své moci (*Ex 6,3*). Bylo to to jediné, co měli, aby se jejich životní základy nepohnuly. Žili spokojeně a zemřeli vítězně a přitom odkázali dané zaslíbení svým dětem. Nikdy nezapochovovali, protože jim dal slovo Bůh Všemohoucí.